

DETEKTIVOVÉ Z PŮDY

ZMIZENÍ PERLOVÉHO NÁHRDELNÍKU

OD MISTRA
SEVERSKÝCH DETEKTIVK

SAMUEL BJØRK

ILUSTROVALA INGVILD TH. KRISTIANSEN

FRAGMENT

Detektivové z půdy –
**Zmizení perlového
náhrdelníku**

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Samuel Bjørk
Detektivové z půdy –
Zmizení perlového náhrdelníku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DETEKTIVOVÉ Z PŮDY

ZMIZENÍ PERLOVÉHO NÁHRDELNÍKU

SAMUEL BJØRK

Ilustrovala Ingvild Th. Kristiansenová

Přeložila Eva Dohnáková

FRAGMENT

Published by agreement with Ahlander Agency
Copyright © Samuel Bjørk 2019
Illustration © Ingvild Th. Kristiansenová 2019
Translation © Eva Dohnálková 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4812-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4892-5 (1. zveřejnění, 2020)
ISBN e-knihy 978-80-253-4893-2 (1. zveřejnění, 2020)
ISBN e-knihy 978-80-253-4894-9 (1. zveřejnění, 2020)

1

Právě jsem vcházel na zadní dvůr, když se ke mně přiřítíl Párek.

„Arjánova máma půjde do vězení!“

„Nekecej,“ řekl jsem. „Děláš si legraci?“

„Ne, ne, je to vážně tak,“ odpověděl Párek a lapal po dechu. „Včera večer tady byla policie.“

„Co to vykládáš?“ Nic jsem nechápal.

Arjánova máma? Do vězení?

Snad nejmilejší paní z celého našeho bloku.

Ne, to nemůže být pravda.

„Děláš si legraci, ne?“ zeptal jsem se Párka a soustředěně jsem ho sledoval.

Abyste rozuměli, občas takový bývá. Rád přehání, takže všechno, co říká, musíte brát trochu s rezervou.

„Ne, přísahám,“ zakřičel Párek.

„Ať se propadnu. Prý ukradla perlový náhrdelník. Policajti ji odvezli s sebou.“

„To nepochopím,“ zamumlal jsem a zvedl oči k bytu, kde bydlel Arján.

Nahoře v oknech byla tma.

„Mluvil jsi s ním?“

„Ne, nejsou doma,“ řekl Párek.

„A kdy se to stalo?“

„Včera večer. Já to neviděl, ale povídal to táta. Byli tu od policie. S majáčkem a tak.“

V tu chvíli mě přepadlo docela špatné svědomí. Celý večer jsem seděl doma a hrál PlayStation. Pochopíte to? Máme detektivní klub, který řeší záhady ve čtvrti Torshov... objeví se záhada u nás v domě... a já si ničeho nevyšimnu?

„Co podnikneme?“ zeptal se Párek a mrknul na mě. Dělává to, když se něco takového stane, protože šéfem Detektivů z Torshovu jsem já. Párek je zástupce velitele. Samozřejmě, že se ve skutečnosti nejmenuje Párek. Jmenuje se, no, člověk by tomu skoro nevěřil: Per-Otto Hansen Nilsen. Slyšeli jste někdy něco podobného?

„Per-Otto Hansen Nilsen?“ prohlásil Párek jednou, když jsme spolu seděli na dvoře za domem. „Kdo může svoje dítě pojmenovat takhle?“

„Tvoji divní rodičové,“ odpověděl jsem.

„Přesně tak, že jo?“ povzdechl si. „Říkám si, fajn, tak máma se jmenuje Hansenová a táta Nilsen, ale jako vážně? Není to trochu ujetý dát děcku obě jména?“

„To je superujetý,“ přikývl jsem.

„Úplně neskutečný.“

„Ještě že máš rád párky,“ ozval jsem se.

„Co tím myslíš?“

„Tak že máš i jiné jméno.“

„Jo, párek by teď bodnul. Ten ve slanině z kiosku. Máme peníze?“

Párkova rodina není chudá, to určitě ne. Jsou jenom trochu, jak to říct. Lakomější? Kdybyste si třeba představili, že Strýček Skrblík je vysoký vousatý elektrikář, který se ze všeho nejraději natáhne na gauč a celý den se dívá na televizi, tak vám vyjde Párkův táta. A pro pořádek musím rovnou říct:

Párek není tlustý, jako tvrdí Viggo a Laffen a ti další frajírci, co bydlí v bloku dole, kterému se říká Italský. Jenom není tak hubený jako Heidi a Arján, ale víc se o tomhle rozšiřovat nehodlám.

Párek je můj nejlepší kamarád. Skočil bych pro něj do ohně.

„Co podnikneme?“ zeptal se Párek znovu a podíval se na mě.

„Komu ten náhrdelník patřil?“

„Ten ukradený?“

„Jo.“

„Nevím,“ odpověděl. „Možná se můžeme zkusit zeptat Starého Olsena. Ten ví o všem, co se tady šustne, ne?“

„Dobrý nápad,“ přikývl jsem.

A vydali jsme se co nejrychleji na druhou stranu dvora.

2

„Kim Kong,“ usmál se Starý Olsen, jen co otevřel dveře.

Hodně lidí mi tak ještě pořád říká. Vlastně se jmenuju Kim André Kongsvik, ale když jsem hrával fotbal, říkali mi Kim Kong. Nechci se chlubit, ale byl jsem vážně hodně dobrý. Bylo mi teprve deset, ale už se mluvilo o národním týmu.

„Ten bude hrát za Norsko!“

To říkali.

„Jestli nastoupí za národák, tak vyhraje mistrovství světa!“

Nikdo mě nedokázal obrát o míč. Tak to prostě bylo. A jasně, že to zkoušeli, to si pište. Všichni ti obrovští kluci z týmů z Romsåsu, Friggu a z Lynu, ale neměli šanci.

„Kim Kong!“

Chodívali se na mě dívat rodiče hráčů z jiných klubů.

„Driblingový fantom!“

V poslední sezoně, kterou jsem odehrál, jsem nastřílel šedesát dva gólů.

To byl můj sen. Stát se fotbalistou. K tomu ovšem nedošlo. Všechno jen kvůli té pitomé nehodě.

Starý Olsen je hodně starý a rád sedává u okna a dívá se, když si hrajeme, nebo sleduje, co se děje kolem. Chcete vědět o něčem, co se v našem bloku událo? Tak se prostě zeptejte Starého Olsena. O většině událostí bude vědět.

„O co jde, že to tak strašně spěchá?“ zeptal se.

„Máme tady jednu záhadu,“ pronesl jsem a vytáhl svůj zápisník.

„Aha, zajímavé. A s čím vám můžu pomoci?“

„Arjánova máma,“ řekl Párek.

„Policie,“ řekl jsem já.

„Bude muset do vězení?“ vyhrknul Párek.

„Čí byl ten perlový náhrdelník?“ doplnil jsem já.

„Ojjoj, jedno po druhém, chlapci,“ klidnil nás Starý Olsen a posadil se na židli.

„Viděl jste něco?“ položil jsem mu otázku a vyndal jsem si pero.

„To je ošklivá věc,“ mumlal Starý Olsen.

„Jak to myslíte?“

„Ten náhrdelník patřil paní Abrahamsenové.“

„Komu?“ vyhrkl Párek.

„Té staré paní s bílými vlasy,“ vysvětlil jsem mu.

„Co?“

Musím říct, že takovýhle Párek občas bývá. Stává se, že nepochytí všechno, co se děje. Například, když je nablízku Arjánova sestra Širín.

Moje perská princezna.

Tak jí říká.

Chápete, co tím chci říct, ne? Širín chodí do osmičky a může mít, koho si zamane. Samozřejmě, že z úplně jiné ligy. Zkoušel jsem mu to říct, ale samo sebou mě vůbec neposlouchá.

„Znáš přece paní Abrahamsenovou? Tu, co pořád venčí toho pudla?“

„To mi nic neříká,“ trval na svém Párek.

„Jak ti vloni na Halloween dala ty mrkve,“ řekl jsem nakonec.

„Jo, ta. Čarodějnice z dvaadvacítky?“

„Přesně ta.“

„Už vím,“ usmál se Párek. „Co s ní?“

„To byl její náhrdelník,“ přikývl Starý Olsen.

„Ale co má s tou čarodějnici společného Arjánova matka?“

A v tu chvíli jsem na to přišel.

„Uklízí tam,“ řekl jsem tiše.

„A proč?“ zeptal se Párek.

„Je to její práce,“ pronesl jsem už trochu našťavaně, protože nás celou dobu přerušoval.

„Je to pravda,“ povzdechl si Starý Olsen.

„Říká se, že ten náhrdelník zmizel ze zamčené skříňky v koupelně. Hned potom, co tam Lajla

byla. Určitě stál spoustu peněz. Přes sto tisíc korun. A můžu vám říct, že paní

Abrahamsenová se rozhodně netvářila mile.“

Starý Olsen zavrtěl hlavou a maličko si zívł.

„Lajla?“ štouchl do mě nenápadně Párek.

„Arjánova máma,“ pošeptal jsem mu a rychle jsem si zaznamenal, co nám Starý Olsen vyprávěl.

Paní Abrahamsenová. Ukradený perlový náhrdelník. Hodnota: sto tisíc korun (!)

Uložený ve skříňce v koupelně.

Byla skříňka zamčená (?)

Kdo ví, kde je klíč (?)

Poslední osoba viděná v bytě před zmizením náhrdelníku: Arjánova máma (!)

Podezřelí: Pouze Arjánova máma pro tuto chvíli.

„Zatím děkujeme za pomoc,“ řekl jsem a vydal jsem se ke dveřím. „Řeknete nám, kdybyste si vzpomněl na něco dalšího, co by mohlo mít význam?“

„Rozhodně ano,“ usmál se Starý Olsen.

Vyšli jsme ven, zůstali jsme stát a jen se dívali jeden na druhého.

„To nevypadá dobře,“ mumlal Párek. „Třeba je opravdu vinná?“

„Ani náhodou,“ pronesl jsem a to už k nám přes trávník běžela Heidi.

3

„Slyšeli jste to?“ zeptala se Heidi s vážnou tváří.

„Jo,“ přikývl jsem.

„To nemůže být pravda,“ divila se. „Arjánova máma? Zlodějka? Je přece tak hodná.“

„Říkal jsem to samé,“ prohlásil Párek a kradmo se na mě podíval.

Přesně jsem věděl, na co myslí, a kývl jsem na něj.

„Poslechni, Heidi,“ začal jsem opatrně.

„Musíme se tě na něco zeptat.“

„A na co?“ byla zvědavá.

Už o tom mluvíme dlouho. Že bychom do klubu měli vzít nějakou holku.

„Na co se mě chcete zeptat?“ vyzvídala znovu.

„Je to hodně tajné,“ prohlásil Párek vážně.

„Supertajné,“ doplnil jsem ho já.

„Nesmíš to nikdy nikomu říct,“ pokračoval Párek.

„Nikommu na světě,“ upřesnil jsem.

„Slibuješ?“ ujišťoval se Párek.

„O čem to mluvíte?“ Heidi už začínala být pořádně napnutá.